

Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In quo tractatur de Ministro Sacramento Pœnitentiæ. Item de Sacramentis
Extrema Unctionis, & Ordinis

Bosco, Jean a

Lovanii, 1672

Concl. II. Non est de necessitate Sacramenti quòd distincté & expressè
nominetur oleum: fortè nec unctio exprimenda, minùs pars corporis, quæ
inungitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73429](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73429)

& respon-
det ad re-
siones in
contrarium.
loquendi: Per hanc unctionem Deus tibi indulgeat:
Vngo te, ut Deus tibi indulgeat. Nec variatio, quæ
dicebatur copulæ, immutat sensum totius pro-
positionis; sed humano more in similibus rebus
idem redditur sensus.

Nec in significato differt modus, qui dicitur
subjunctivus, à modo deprecativo: quin im-
mo pãsim per hunc modum solemus petere &
rogare: Peto, rogo ut hoc facias, ut hoc des.

Nec tandem refert; quòd non dirigitur ser-
mo ad ipsum Deum: nam etiam in priori &
confueto modo non loquitur Sacerdos ad
Deum, sed ad infirmum, dicendo: Indulgeat
tibi Dominus. Quare variatio solum fit de no-
mine unctionis, in verbum unguendi, per quod
non variatur modus deprecationis in verbo in-
dulgenti.

Unde si quis diceret: Vngo te, ut per hanc un-
ctionem indulgeat tibi Dominus, sine dubio confi-
ceret Sacramentum, quia diceret idem, & eo-
dem modo, quod nunc dicitur. Sed certè non
apparet necessarium repetere, Per hanc unctionem
post dictum: Vngo te, & adhuc remanet idem mo-
dus in verbo indulgenti. Conficeretur ergo ad-
huc Sacramentum absque ea repetitione. Et
sicut valeret, si quis diceret: Deprecor, ut per
hanc sanctam unctionem &c. ita etiam valeret:
Vngo te & deprecor, ut per suam misericordiam &c.
Hactenus Averfa. Quis eorum meliùs, relin-
quo iudicio Lectoris.

15.
Hinc.
Confirmat
tor hæc sen-
tentia.
Si hæc forma; inquit Herinx hic n. 26. non
possent explicari in sensu deprecatorio, sufficeret
hæc ipsa auctoritas ad opinandum, quòd Chri-
stus formam hujus Sacramenti non determi-
nasset præcisè ad deprecatoriam. Quod maxi-
mè confirmatur ex eo, quòd Sacramentarium
Gregorianum, editum per Hugonem Menar-
dum, contineat similes formas indicativas cum
subjuncta optatione, quæ formam quandam
deprecationis præ se fert. Uti & alii Codices
antiqui formas consimilis tenoris habent apud
Menardum in Notis. Prout etiam Sacerdotale
seu Pontificale vetustum M. S. quod vidi Lo-
vanii in Bibliotheca Patrum Societatis Jesu.
Hæc ille.

16.
Iudicium
Auctoris.
Quod ad me attinet, si hæc propositio: Vngo
te, ut Deus tibi indulgeat, æquivalet illi: Vngo te
& deprecor, ut Deus tibi indulgeat, etiam hæc erunt
æquivalentes: Vngo te, ut possis superare &c. &:
Vngo te & deprecor, ut possis superare aëreas catervas
in nomine Patris &c.

17.
Suarez.
Arriaga.
Et verò, si hæc valeat (de quo non dubitat
Suarez) Vngo te oleo sancto, ut Deus tibi remittat
quidquid peccasti &c. cur Suarez supra n. 12. sub-
dubitat, an hæc valeat: Per istam unctionem par-
cat tibi Deus &c. vel: Vngendo te parcat tibi Deus?
Hoc miratur Arriaga supra n. 25. cùm, inquit,
in his verbis: Parcat tibi Deus, longè clariùs
contineatur deprecatio, quàm per tò Vt tibi Deus
remittat.

Respondet; non subdubitat Suarez, an illa

formæ valeant defectu deprecationis; sed quia
una non exprimit ly Sacram, & altera non satis
explicat actionem ministri, ut patet ex dicea-
dis Concl. sequenti, quæ talis est:

CONCLUSIO II.

Non est de necessitate Sacramenti,
quòd distinctè & expressè no-
minetur oleum: fortè nec un-
ctio exprimenda, minùs pars
corporis, quæ inungitur.

17.
Suarez.
Quaritur Suarez supra n. 12. an oporteat in
hac forma explicare materiam remotam,
ex qua fit talis unctio, sicut in Confirmatione
dicitur: Confirmo te Chrismate. Et respondet
hoc non esse de necessitate hujus formæ, nec de
substantia Sacramenti, nec de præcepto. Quæ
est prima pars nostræ Conclusionis; & satis
evidenter ostenditur ex forma Ecclesiæ Ro-
manæ, in qua solum dicitur: Per istam sanctam
unctionem, nullà factà mentione olei.

Ergo certum est, hoc non esse de substantia,
neque de præcepto; & qui contrarium asse-
ret, vinculo perpetui anathematis innodatus
existeret, juxta illud cap. Ad abolendam 11. de
Hæreticis in principio: Unversos, qui de Sacra-
mento Corporis & Sanguinis Domini nostri Jesu
Christi, vel de Baptismate, seu de peccatorum Con-
fessione, Matrimonio, vel reliquis Ecclesiasticis Sacra-
mentis aliter sentire, aut docere non metuant, quàm
Sacrosancta Romana Ecclesia prædicat & observat
&c. vinculo perpetui anathematis innodamus. Ita
Lucius III.

18.
Confirmat
tur.
Confirmatur; quia in Baptismo non est ne-
cessè explicare materiam remotam, scilicet
aquam, in forma, nisi quatenus continetur in
verbo abluendi: ergo neque hic necesse est ex-
plicare materiam, olei, nisi quatenus in voce
unctionis involvitur, præsertim cùm sit sermo in
particulari de ista sacra unctione.

In Sacramento autem Confirmationis oc-
currit specialis occasio declarandi materiam
Chrismatis; quia sine illa verbum, Confirmo,
aut, Signo, non satis explicaret materiam proxi-
mam seu actionem ministri, quæ fit per modum
unctionis propriæ illius Sacramenti. Quod se-
cùs est in præsentì; nam verba illa: Per hanc
sacram unctionem, sufficienter declarant mate-
riam proximam, & actionem ministri. Hæc
ille.

19.
Quare in
forma Cond
firmationis
exprimat
Christum.
Et continuò atexit: Hinc tamen colligi-
mus, hæc verba substantialia esse; quia formæ
Sacramentorum semper debent exprimere
actionem, seu efficaciam ministri. Incertum est
autem, an singulæ illæ particulæ, scilicet, Istam,
&c; Sacram sint essentielles, vel sufficiat dicere:

H h h 3 Per

Per istam unctionem, vel, Vngendo te parcat tibi Deus. Et fortasse verius est, has mutationes non esse substantiales, nihilominus omnino cavendæ sunt; quia non fierent sine gravi culpa, tum propter dubium & periculum, tum propter Ecclesiæ consuetudinem. Hucusque Suarez.

19. Ly Chrismate salutis, non est essentiale in forma Confirmationis.

Verum enimvero neque ly Chrismate salutis, esse necessarium necessitate Sacramenti Confirmationis, suo loco probavimus. Equidem veluti forma Sacerdotii: Accipe potestatem offerendi &c. satis exprimit actionem seu efficaciam ministri, estd non fiat in ea expressa mentio materiae, quæ est porrectio calicis cum vino, & patenæ cum pane; pari ratione illud verbum, Confirmando, satis exprimit actionem seu efficaciam ministri, tamen non addatur, Chrismate salutis, quod est materia illius Sacramenti. Licet enim, Confirmando, ex vi verbi non significet modum unctionis, tamen per ipsam externam unctionem, quæ coniungitur prolationi illius verbi, satis determinatur hic & nunc ad illam significandam.

Ergo consimiliter in præsentī Sacramento, estd ly Vnctionem, ex vi verbi non significet determinatè unctionem olei; tamen per ipsam materiam seu oleum, quo infirmus à parte rei ungitur, satis determinatur ad illam significandam; uti etiam ly Baptizo, in forma Baptismi, determinatur per applicationem aquæ, ad significandam abluionem aquæ. Igitur non est de necessitate Sacramenti, quod in forma Extremæ Vnctionis distinctè & expressè nominetur oleum.

20. An unctio necessariò debeat exprimi in forma Extremæ Vnct. Arcudius, Goar.

Fortè nec unctio debet exprimi, ut apparet ex forma Græcorum, præced. Conclus. assignata: Pater sancte animarum & corporum Medice &c. in qua non fit expressa mentio unctionis. Porrò illam esse formam Sacramenti, tradunt Petrus Arcudius & Iacob. Goar in Notis ad officium olei n. 29. & relatus ab eo Neophytus Rhodinus in sua Synopsi. Neque (inquit Herincx hic n. 24.) ex Traditione aliam usurpant Græci, nec in toto officio aliquid reperitur, cui commodiùs ratio formæ adscribatur. Ipsa denique continet orationem directam ad effectum huius Sacramenti, jungiturque adhibitioni materiae. Hæc ille.

Rhodinus. Herincx.

Aversa.

Hinc Arcudius in Concord. lib. de Extrem. Unct. c. 5. (ut refert Aversa supra) censet, vel simpliciter non esse necessariam expressionem unctionis, vel saltem implicite indicari, invocando Deum tamquam Medicum, ut scilicet per unctionem, veluti per modum medicinæ, conferat sanitatem. Vel per antecedentia quædam verba suppleri, quibus dicitur: Vnctione tui olei, & Sacerdotum tactu, tuos famulos sanctifica, à morbis libera, sordibus, animi purga. Ita Aversa, & cum illo Herincx supra.

21. An illa verba: Unctio.

Quæ si vera sunt, videri posset, quod in toto officio aliquid reperitur, cui commodiùs ra-

tio formæ adscribatur, scilicet illa verba: Vnctione tui olei &c. quæ æquivalent ordinariæ formæ Latinorum; nisi fortè cum illis non adhibeatur materia, ut supra insinuat Herincx, dum dicit; Iungiturq; adhibitioni materia, scilicet hæc forma Græcorum: Pater sancte &c.

Sed ad hoc responderi posset; sufficere mortalem conjunctionem materiae & formæ, quæ hic potest intercedere, si hæc verba immediate coniungantur. Et quid, si dixerò, ex his & illis verbis coalescere unam totalem formam Sacramenti?

Ut sit de forma Græcorum, dubitat valde Arriaga supra n. 26. an non sufficiat in actu exercito ungeri, & simul dicere: Per suam piissimam misericordiam &c. Nam, inquit, in Sacramento Ordinis, quando datur potestas conferendi, non dicitur in forma quodquam de contactu calicis & patenæ, sed absolute: Accipe potestatem &c. Aliunde autem ex D. Iacobo nihil aliud colligitur, quam esse necessariam orationem; de ea verò reflexa declaratione materiae nihil dicitur.

Ex Concilio item, & usu Ecclesiæ, nihil certi colligitur; quia Conc. æqualiter posita omnia verba: ipse autem Suarez, & Multi dicunt, non esse omnia illa necessaria. Unde ergo colligit hic Auctor Florentinum sentire magis esse necessarium tò Per hanc sanctam orationem, quàm tò Per suam piissimam misericordiam. Unde mihi ita dicendum in hoc puncto videtur, non habere nos sufficiens fundamentum ad docendum, ea verba requiri, estd fortè re ipsa requirantur. Hæc ille.

Maneat ergo res dubia, & ideo nullatenus practicanda sub gravi obligatione; tum propter periculum invaliditatis Sacramenti; tum propter contrariam Ecclesiæ consuetudinem, quæ ubique & semper observanda est, quando commode fieri potest.

Quantùm ad illam particulam, Sacram. Extremæ Vnct. Sanctam, additur quidem à Rit. Roman. sed à Florent. & Trident. omittitur. Unde certum mihi videtur, non esse particulam essentialem; ac proinde omissionem eius non esse peccatum grave, five propter dubium & periculum, five propter Ecclesiæ consuetudinem; quia non apparet gravis materia.

Sed numquid eadem ratio illorum verborum: Et suam piissimam misericordiam? Exprimuntur utique non solum à Rit. Roman. sed etiam à Florent. Per ea autem declaratur virtus divina, quæ principaliter in hoc Sacramento operatur, & in qua nititur deprecatio, quæ per hanc formam fit. Ita D. Thom. 4. dist. 23. q. 1. a. 4. q. 3. ibi: Prædicta oratio est completiva forma huius Sacramenti, quia tangit Sacramentum in hoc, quod dicitur: Per istam unctionem, & illud, quod operatur in Sacramento, scilicet divinam misericordiam &c.

Et in solutione ad 2. reddit congruentior ratio.

Misericordia, inquit, respicit miseriam, quia hoc Sacramentum datur in statu miserie, scilicet infirmitatis, ideo potius hic quam in aliis fit de misericordia mentio.

25. Hinc citatur D. Tho. pro sententia, quæ docet, illam particulam esse substantialem. Quam etiam amplectitur Nugnus to. 2. in addit. ad 3. p. q. 29. a. 9. conclus. 4. quia, inquit, ista particula ponitur, ut explicetur causa principalis hujus Sacramenti, & effectus illius; sed magis pertinet ad Sacramentum causa principalis, quam instrumentalis. Ergo cum Sacramentum sit nullum per omissionem illius particulæ, nempe, *Per istam unctionem*, etiam est nullum per omissionem istius. Ita Nugnus, teste Dianâ p. 3. tract. 4. resol. 180.

Ex quo patet quod saltem mortaliter peccaret, qui eam omitteret; tum propter dubium & periculum invaliditatis; tum propter Ecclesiæ consuetudinem, quia in re gravi eam variat.

26. Interim Suarius suprà n. 13. putat, incertum esse, an re ipsâ illa particula sit substantialis; quia, inquit, explicari in forma principalem causam effectus sacramentalis, non solet esse de substantia Sacramenti, nisi ubi invocatio Trinitatis ob specialem aliquam rationem est necessaria. Item, quia ipsamet forma deprecativa ex se includit ordinem ad divinam misericordiam, seu invocationem ejus. Præterea, de illa particula, *Piissimam*, clarius videtur non esse essentialiam; & si quis loco *Misericordiam*, poneret, *Bonitatem*, vel aliquid simile, certè videretur valida forma, ut si dicatur: *Per suam Bonitatem* &c. Denique, hoc ipso quod dicitur: *Indulgeat tibi Deus*, actus misericordiam satis expressè postulatur: ergo in actu exercito per misericordiam petitur, quàmvis in actu signato non proferatur. Non est igitur certum illam particulam esse essentialiam, quàmvis sit certum non esse omittendam. Ita Suarez.

27. Iplum sequuntur Pitigianus, Layman, Reginaldus & alii Recentiores doctissimi apud Dia. suprà. Immo Arriaga suprà n. 26. ait, videri omnino certum, esse sufficientem formam, estò non dicatur: *Per suam piissimam misericordiam*. Unde meritò reprehenditur Nugnus, eò quod dixerit, sententiam Suarii esse improbabilem.

Et sanè, inquit Arriaga n. 27. non video quâ probabilitate Nugnus asseruerit, esse necessarium in formis Sacramentorum explicare causam efficientem, cum certissimum sit ea verba: *Ego te absolvo à peccatis tuis*, estò in eis non dicatur quidquam de causa efficiente, hoc est, de misericordia divina, per quam remittitur peccatum, esse sufficientia. Idem est dum confesco & dico: *Hoc est corpus meum*; nam estò nihil præmiserim de Christo, possum validè consecrare. Idem est etiam in Ordinum collatione. Hæc ille.

28. Sed dicit aliquis, hic est specialis ratio: nam

sicut in Sacramento Baptismi, ac etiam Confirmationis, erat de necessitate valoris explicita invocatio Trinitatis, quia ibi inchoatur Christiana vita & militia; ita convenienter in hoc extremo Sacramento erit de ejus substantia, explicita invocatio divina misericordiam; quando nempe clauditur præsens vita, & infirmum premit sua indigentia divinæ pietatis. Atque in forma Græcorum habetur quoque talis explicita invocatio Dei, ad quem dirigitur oratio, & à quo salus petitur; habetur invocatio divinæ misericordiam & pietatis, dum appellatur Deus, tamquam medicus salutatis. Ita Averfa suprà.

29. Respondeo; divina misericordia sufficienter significatur in ly *Indulgeat Dominus*, vel *Deus*; nam indulgentia actus est misericordiam, non justitiæ. Quod attinet ad Baptismum, speciale habemus præceptum baptizandi in nomine Patris, & Filii, & Spiritus sancti, Matth. ultimo v. 19. *Euntes ergo docete omnes gentes, baptizantes eos in nomine Patris, & Filii, & Spiritus sancti*. Et nisi hoc esset, neque in Baptismo foret necessaria necessitate Sacramenti invocatio SS. Trinitatis.

30. Quia autem tale præceptum non habemus in Scriptura de Confirmatione, ideo suo loco docuimus, invocationem SS. Trinitatis non esse necessariam necessitate Sacramenti in ejus forma. Ergo cum Scriptura non requirat expressionem misericordiam divinæ in hoc Sacramento, ut patet ex Jacob. 5. probabile omnino est, eam non esse necessariam necessitate Sacramenti; quàmvis indubiè sit necessaria necessitate præcepti.

Porro circa hæc fatetur Arriaga, se non capere, quid juvet ad vitandum peccatum mortale, monere tunc suscipientem de periculo nullitatis. Etenim vel est urgens necessitas ad ea verba omittenda, & tunc nullum erit peccatum ea omittente, sive moneatur, sive non moneatur suscipiens; quia in simili necessitate excusamur ab usurpatione materiæ omnino certæ, quando applicamus probabilem: si verò nulla est necessitas, erit sine dubio mortale, non uti præscriptâ ab Ecclesia formâ; id quod maximè locum habet, quando accipitur altera dubia: monitio autem suscipientis nihil valebit ad vitandum periculum faciendi irriti Sacramenti sine necessitate. Ita discurrit Arriaga suprà n. 28, contra Gasp. Hurtadum hic diff. 7.

Sed quàmvis hæc monitio nihil valeat, ad vitandum periculum faciendi irriti Sacramenti sine necessitate. Et per consequens nihil valeat, ad vitandum peccatum mortale irreverentiæ, quod tunc committitur, secundùm communioem sententiam. Similiter, estò hæc admonitio nihil valeat, ad vitandum peccatum mortale contra præceptum Ecclesiæ; equidem utilis est, ad vitandum peccatum mortale contra justitiam, aut certè contra charitatem proximi, qui jus habet ad accipiendum Sacramentum.

Obiectio est Averfa.

29. solvitur

Matth. ult.

30. An debet moneri suscipiens, quando cum forma incerta ministratur hoc Sacramentum.

Arriaga

Hurtadus

esse essentialia adscribitur D. Tho. Nugnus.

Peccat mortaliter qui ea omittit.

Incertum est, an sint essentialia ex Suario.

Arriaga existimat certum non esse essentialia.

Arguit.

28.

tum omnino certum, & censetur velle accipere Sacramentum omnino certum, nisi monitus de incertitudine seu probabilitate, voluntariè acquiescat & cedat jure suo.

31.
An sit de
essentia hu-
jus Sacram-
ti quod exprimitur
pars
corporis
quæ inungi-
tur.

Restat ultima particula formæ, scilicet: *Quidquid per visum, sive auditum &c. deliquisti*, quæ significatur tum pars corporis, quæ inungitur, tum effectus hujus Sacramenti, scilicet remissio peccatorum. Equidem quod non sit necessarium necessitate Sacramenti exprimere partem corporis, quæ inungitur, patet ex forma Græcorum, in qua talis pars non exprimitur; maxime, cum supra dictum sit, nullam determinatam partem necessitate Sacramenti debere inungi; sed sufficere unicam unctionem cujuscumque partis.

Et dato; quod unctiones quinque sensuum forent essentielles, nunquid ideo necessarium illos sensus exprimere in forma? Nonne de essentia Confirmationis est, ut unctio fiat in fronte? Et tamen id non declaratur in forma. Sufficeret ergo ad valorem dicere: *Per has sanctas unctiones indulgeat tibi Deus, quidquid deliquisti*.

32.

Rursumque gratis admissio; quod deberent omnes sensus exprimi, nihilominus sufficeret ad valorem unica formaliter forma, sequentis tenoris: *Per has sanctas unctiones indulgeat tibi Deus, quidquid deliquisti per visum, auditum, odoratum &c.* ut patet ex antea dictis; quia hæc forma æquivaleret quinque formis distinctis, in quibus unusquisque sensus exprimitur: sicut auditis Confessionibus multorum dici potest: *Ego vos absolvo*; & in Baptismo plurimum: *Ego vos baptizo*.

Graviter
peccaret qui
in Ecclesia
Latina non
exprimeret
singulas
partes cor-
poris.

Cæterum graviter peccaret, qui in Ecclesia Latina sine necessitate non exprimeret singulas partes corporis, quæ inunguntur, aut quinque non repeteret illa verba formæ; quia notabilem, receptum & approbatum Ecclesiæ Catholicæ ritum, in solemnibus hujus Sacramenti administratione adhiberi solitum, aut contemneret, aut certe pro libito omitteret, & in novum alium mutaret.

33.
An valeat
forma sine
his verbis:
*Quidquid de-
liquisti? Affir-
mat Arriaga, &
probat.*

Sed nunquid validè inungit, qui non solum tacet partes corporis, sed etiam effectum remissionis peccatorum, omittendo illa verba: *Quidquid deliquisti? Affirmat Arriaga supra n. 29.* tum, quia ad intelligendam veram orationem ea non requiruntur; tum, quia (juxta probabilem sententiam) potest administrari hoc Sacramentum adulto rationis capaci, etiamsi confiter, eum nullum peccatum commississe post Baptismum; eo autem casu illa verba potius videntur inepta pro tali infirmo: quid enim petitur, ut Deus illi parcat, quod non commisit? Hæc ille.

Responsio
ad ultimam
probationem.

Respondeo, petitur, ut Deus illi parcat, quod commisit ante Baptismum, ut latius infra ubi de suscipiente hoc Sacramentum. Cur autem Ecclesia Romana voluerit, ut exprimeretur remissio peccatorum, potius quam alle-

viatio infirmi, quæ tamen etiam exprimitur ab Apostolo Iacobo ibi: *Et allevabit eum Dominus*, patebit ex dicendis Concluf. seq. quæ erit de effectibus hujus Sacramenti.

Hoc certum esse debet; formam Ecclesiæ Romanæ omnino sufficere, adeoque non esse necessarium exprimere omnem effectum, neque eadem necessitate præcepti; neque invocari SS. Trinitatem, cum hoc Sacramentum non sit professio fidei, sicuti Baptismus; neque in eo occurrat aliqua specialis ratio hujus invocationis: & quod caput est, nec in Concilio hoc declaratur, nec in Rit. Rom. neque etiam communis consuetudo id habeat: nullum ergo fundamentum est, asserendi talem præcepti obligationem.

Et quoniam aliæ difficultates circa formam hujus Sacramenti non succurrunt, progredietur ad ejus effectus, pro quibus instituitur.

CONCLUSIO III.

Effectus speciales Extremæ Unionis sunt, remissio delictorum, auxilium actuale contra molestias morbi & tentationes, remissio pœnarum, ac denique sanitas corporalis interdum, ubi saluti animæ expedierit.

Effectum specialem voco, qui non est communis omnibus Sacramentis, & ideo non recensui gratiam sanctificantem, quia est effectus communis omnibus Sacramentis novæ Legis; cum ergo ostensum sit, hoc esse verum Sacramentum novæ Legis; omnia quæ huius Sacramenti communia sunt, ei convenire necesse est. Præter autem gratiam sanctificantem, omnia singula Sacramenta conferunt auxilia specialia, quibus homo juvetur, ad finem specialem cuiusque Sacramenti obtinendum.

Hoc supposito; enumerata in Concluf. de speciales effectus hujus Sacramenti, probatur quia non sunt effectus communes omnibus Sacramentis, ut nimis clarum est. Et aliunde sunt effectus hujus Sacramenti, ut evidenter ostenditur, tum ex Scriptura, tum ex Conc. Florent. & Trident. Nam Iac. 5. v. 15. ita legitur: *Oratio fidei salvabit infirmum, & allevabit eum Dominus: & si in peccatis sit, remittentur ei.*

Quæ verba, sic interpretatur Florent. in Decreto Eugenii: *Effectus vero Extremæ Unionis est sanitatio, & in quantum expediat ipsius animæ corporis.*

Clarius autem Conc. Trident. sess. 14. c. 2. Extremæ Unct. c. 2. Respondeo & effectus huius Sacramenti illis verbis explicatur: *Et oratio fidei*